

UZASADNIENIE

T. N. został skazany prawomocnymi wyrokami:

1. **Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 4 lipca 1994 roku w sprawie II K 479/04** za czyn z art. 212 § 1 d.k.k. popełniony 12 kwietnia 1994 r. na karę roku pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 500.000 starych złotych, przy czym wykonanie kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 3 lata, oddano skazanego pod dozór kuratora sądowego, orzeczono nawiązkę w kwocie 250.000 zł starych złotych i zobowiązał do naprawienia wyrządzonej szkody; postanowieniem z dnia 25 sierpnia 1997 r. wydanym w sprawie II Ko 483/97 zarządzono wykonanie orzeczonej wobec skazanego kary pozbawienia wolności;

2. **Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 6 grudnia 1996 r. w sprawie II K 84/96** za czyny:

- z art. 32 pkt 1 Ustawy z dnia 31 stycznia 1985 r. o zapobieganiu narkomanii (Dz.U. Nr 100, poz. 23) w zw. z art. 58 d.k.k. popełniony w okresie od 1992 r. do czerwca 1995 r. na karę roku pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 100 złotych,

- z art. 31 Ustawy z dnia 31 stycznia 1985 r. o zapobieganiu narkomanii (Dz.U. Nr 100, poz. 23) w zw. z art. 58 d.k.k. popełniony w okresie od 1992 r. do czerwca 1995 r. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności,

przy czym jako karę łączną Sąd wymierzył karę roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności, na poczet której zaliczył skazanemu okres tymczasowego aresztowania od 13 listopada 1995 r. do 3 grudnia 1996 r.;

3. **Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 29 listopada 2002 r. w sprawie II K 94/02** za czyny:

- z art. 279 § 1 k.k. popełniony w dniu 16 grudnia 2000 r. na karę roku pozbawienia wolności,

- z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. oraz art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. popełniony w nocy z 21 na 22 stycznia 2001 r. na karę roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności,

przy czym jako karę łączną Sąd wymierzył skazanemu karę roku i ośmiu miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 4 lata; postanowieniem z dnia 6 czerwca 2005 r. wydanym w sprawie II Ko 225/05 zarządzono wykonanie orzeczonej wobec skazanego kary pozbawienia wolności; postanowieniem z dnia 5 grudnia 2008 r. wydanym w sprawie II K 94/02 zaliczono skazanemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres tymczasowego aresztowania od 16 sierpnia 2002 r. do 23 września 2002 r.;

4. **Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 18 kwietnia 2003 r. w sprawie II K 588/01** za czyn z art. 279 § 1 k.k. popełniony w dniu 27 lutego 2001 r. na karę roku pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 3 lata oraz oddano skazanego pod dozór kuratora sądowego; postanowieniem z dnia 13 lipca 2005 r. wydanym w sprawie II Ko 338/05 zarządzono wykonanie orzeczonej wobec skazanego kary pozbawienia wolności;

5. **Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu z dnia 15 października 2003 roku w sprawie V K 1007/03** za czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełniony 4 stycznia 2001 r. na karę roku pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 30 stawek dziennych po 10 złotych każda, przy czym wykonanie kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 5 lat oraz oddano skazanego pod dozór kuratora sądowego; postanowieniem z dnia 2 lutego 2007 r. wydanym w sprawie II Ko 3019/05 zarządzono wykonanie orzeczonej wobec skazanego kary pozbawienia wolności;

6. **Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 7 stycznia 2005 r. w sprawie IV K 1576/04** za czyn z art. 278 § 1 k.k. popełniony w dniu 18 sierpnia 2004 r. na karę roku pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo

zawieszono na okres próby wynoszący 4 lata oraz oddano skazanego pod dozór kuratora sądowego; postanowieniem z dnia 26 lipca 2005 r. wydanym w sprawie VI Ko 516/05 zarządzono wykonanie orzeczonej wobec skazanego kary pozbawienia wolności; postanowieniem z dnia 2 stycznia 2014 r. wydanym w sprawie VI Ko 1734/13 kara roku pozbawienia wolności została zamieniona na karę 30 dni aresztu;

7. Sądu Rejonowego w Bytomiu z dnia 20 kwietnia 2009 r. w sprawie II K 1294/03 za czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełniony w dniu 18 sierpnia 2003 r. na karę roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności, przy czym na poczet orzeczonej kary zaliczono skazanemu okres zatrzymania w dniach 18 sierpnia 2003 r. i 21 sierpnia 2003 r.;

8. wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Bytomiu z dnia 17 marca 2010 r. w sprawie II K 531/09, którym połączono jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone przez Sąd Rejonowy w Świdnicy z dnia 29 listopada 2002 r. w sprawie II K 94/02, Sąd Rejonowy w Świdnicy z dnia 18 kwietnia 2003 r. w sprawie II K 588/01 oraz Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu z dnia 15 października 2003 roku w sprawie V K 1007/03 i jako karę łączną wymierzono 2 lata pozbawienia wolności, przy czym na poczet orzeczonej kary łącznej zaliczono skazanemu okres pozbawienia wolności w sprawie II K 94/02 od 16 sierpnia 2002 r. do 23 września 2002 r. oraz okres kary dotychczas odbytej w sprawie V K 1007/03 od 4 grudnia 2009 r. do 17 marca 2010 r.;

9. Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 7 stycznia 2013 r. w sprawie IV K 298/12 za czyn:

- z art. 258 § 1 k.k. popełniony w okresie od kwietnia 2007 r. do sierpnia 2007 r. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności;

- z art. 310 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. popełniony okresie od kwietnia 2007 r. do sierpnia 2007 r. na karę roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 100 stawek dziennych po 30 złotych każda,

przy czym jako karę łączną wymierzono skazanemu rok i 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 4 lata;

10. Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 20 lutego 2013 r. w sprawie III K 14/13 za czyn:

- z art. 280 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. popełniony 28 lutego 2012 r. na karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

- z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. popełniony 19 lutego 2012 r. na karę 3 lat pozbawienia wolności,

przy czym jako karę łączną wymierzono skazanemu 5 lat pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono skazanemu okres tymczasowego aresztowania od 8 marca 2012 r. do 20 lutego 2013 r.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie odpisów wyroków: Sądu Rejonowego w Bytomiu z dn. 17 marca 2010 r. w sprawie sygn. akt II K 531/09 (k. 16-18); Sądu Okręgowego w Lublinie z dn. 7 stycznia 2013 r. w sprawie sygn. akt IV K 298/12 (k. 65-66); Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dn. 20 lutego 2013 r. w sprawie sygn. akt III K 4/13 (k. 73-76); Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia z dn. 15 października 2003 r. w sprawie sygn. akt V K 1007/03 (k. 78-80); Sądu Rejonowego w Bytomiu z dn. 20 kwietnia 2009 r. w sprawie sygn. akt II K 1294/03 (k. 82-83); Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 27 sierpnia 2009 r. w sprawie sygn. akt XXIII Ka 659/09 (k. 84); Sądu Rejonowego w Świdnicy z dn. 6 grudnia 1996 r. w sprawie sygn. akt II K 84/96 (k. 85-96); Sądu Rejonowego w Świdnicy z dn. 18 kwietnia 2003 r. w sprawie sygn. akt II K 588/01 (k. 106); Sądu Rejonowego w Świdnicy z dn. 4 lipca 1994 r. w sprawie sygn. akt II K 479/94 (k. 107-108); Sądu Rejonowego w Świdnicy z dn. 29 listopada 2002 r. w sprawie sygn. akt II K 94/02 (k. 109-110); Sądu Okręgowego w Świdnicy z dn. 27 maja 2003 r. w sprawie sygn. akt IV Ka 135/03 (k. 111), a także na podstawie postanowienia Sądu Rejonowego w Świdnicy z dn. 2 stycznia 2014 r. w sprawie sygn. akt VI Ko 1734/13, VI K 1576/04 (k. 6), danych o karalności skazanego (k. 19-22), informacji o pobytach w zakładach karnych i orzeczeniach zapadłych wobec skazanego wraz z opinią o skazanym (k. 43-46) oraz na podstawie akt spraw: Sądu Rejonowego w Świdnicy sygn. akt VI K 1576/04, Sądu Rejonowego w Świdnicy sygn.

akt II K 374/2001, Sądu Rejonowego w Wałbrzychu sygn. akt III K 333/12, Sądu Rejonowego w Bytomiu sygn. akt II K 531/09, Sądu Rejonowego w Świdnicy sygn. akt II K 479/94, Sądu Rejonowego w Świdnicy sygn. akt II K 588/01, Sądu Rejonowego dla Wrocławia Śródmieścia sygn. akt V K 1007/03, Sądu Rejonowego w Bytomiu sygn. akt VIII K 41/14, Sądu Rejonowego w Bytomiu sygn. akt II K 1294/03 oraz Sądu Rejonowego w Świdnicy sygn. akt II K 84/96.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Warunki do wydania wyroku łącznego zachodzą wówczas, gdy prawomocnymi wyrokami wymierzono skazanemu kary tego samego rodzaju lub inne podlegające łączeniu

za dwa lub więcej przestępstw popełnionych przed wydaniem pierwszego wyroku, chociażby nieprawomocnego, co do któregośkolwiek z tych przestępstw (art. 85 kk, art. 569 § 1 kpk).

Przy czym zwrot „zanim zapadł pierwszy wyrok” odnosi się do pierwszego chronologicznie wyroku, który zapadł przed popełnieniem przez sprawcę kolejnego (kolejnych) przestępstwa.

Z punktu widzenia powyższych przepisów niezwykle ważne jest ustalenie pierwszego chronologicznie wyroku, który zapadł przed popełnieniem przez sprawcę kolejnego przestępstwa lub przestępstw. Jego wydanie powoduje bowiem „zamknięcie” grupy przestępstw popełnionych przed jego zapadnięciem.

Analizując poszczególne skazania dotyczące T. N. nie ulega wątpliwości, iż przesłanki do orzeczenia kary łącznej pozbawienia wolności spełniają obecnie wyłącznie wyroki opisane w pkt 7 i 9, tj. Sądu Rejonowego w Bytomiu z dnia 20 kwietnia 2009 r. w sprawie II K 1294/03 i Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 7 stycznia 2013 r. w sprawie IV K 298/12, bowiem jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone w wyrokach opisanych w pkt od 3 do 5, tj. Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 29 listopada 2002 r. w sprawie II K 94/02, Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 18 kwietnia 2003 r. w sprawie II K 588/01 oraz Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu z dnia 15 października 2003 roku w sprawie V K 1007/03, zostały już połączone wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Bytomiu z dnia 17 marca 2010 r. w sprawie II K 531/09 (pkt 8).

Pierwszym chronologicznie wyrokiem był wyrok opisany w pkt 7 tj. Sądu Rejonowego w Bytomiu z dnia 20 kwietnia 2009 r. w sprawie II K 1294/03, w którym T. N. został uznany za winnego popełnienia w dniu 18 sierpnia 2003 r. czynu z art. 279 § 1 k.k. w zb. z art. 64 § 1 k.k. i skazany na karę roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności. Karę tę Sąd Rejonowy w Bytomiu wyrokiem łącznym z dnia 17 marca 2010 r. w sprawie II K 531/09 (pkt IV wyroku) połączył z karę roku pozbawienia wolności wymierzoną T. N. wyrokiem Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 7 stycznia 2005 r. w sprawie IV K 1576/04 za czyn z art. 278 § 1 k.k. i wymierzył karę łączną roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Skazany miał rozpocząć odbywanie kary łącznej pozbawienia wolności w dniu 8 marca 2017 r., jednak w wyniku wejścia w życie ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2013 r., poz. 1247) czyn za który T. N. został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 7 stycznia 2005 r. w sprawie IV K 1576/04 z dniem 9 listopada 2013 r. stał się wykroczeniem. Z tego względu Sąd Rejonowy w Świdnicy postanowieniem z dnia 2 stycznia 2014 r. w sprawie sygn. akt VI Ko 1734/13 orzeczoną karę jednego roku pozbawienia wolności zamienił na karę 30 dni aresztu. W konsekwencji pkt IV wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Bytomiu z dnia 17 marca 2010 r. w sprawie II K 531/09 utracił moc na podstawie art. 575 § 2 k.p.k.

Przed datą wydania wyroku w sprawie II K 1294/03 (pkt 7), tj. przed 20 kwietnia 2009r., skazany T. N. popełnił dwa czyny zabronione (oba te czyny zostały popełnione w okresie od kwietnia do sierpnia 2007 r.), za które został skazany wyrokiem opisanym w pkt 9, tj. wyrokiem Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 7 stycznia 2013 r. w sprawie IV K 298/12, na karę łączną roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 4 lata.

Czyny objęte powyższymi wyrokami zostały popełnione przed 8 czerwca 2010 r., a więc przed dniem, w którym ustawą z dnia 5 listopada 2009 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny, ustawy - Kodeks postępowania karnego, ustawy - Kodeks karny wykonawczy, ustawy - Kodeks karny skarbowy oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 206, poz. 1589) dodano do art. 89 paragraf 1a stanowiący, że w razie skazania za zbiegające się przestępstwa na kary pozbawienia wolności z

warunkowym zawieszeniem ich wykonania sąd może w wyroku łącznym orzec karę łączną pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania.

Artykuł 89 § 1 k.k. stanowi natomiast, że w razie skazania za zbiegające się przestępstwa na kary pozbawienia wolności, ograniczenia wolności albo grzywny z warunkowym zawieszeniem i bez warunkowego zawieszenia ich wykonania, sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary łącznej, jeżeli zachodzą przesłanki określone w art. 69 k.k.

Zmiana normatywna art. 89 k.k. pociąga za sobą konieczność zastosowania art. 4 § 1 k.k., który stanowi, że jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio. Przepis art. 4 § 1 k.k. odwołuje się bowiem do dwóch momentów czasowych, które wyznaczają okres, w którym zawierać się muszą "konkurujące" ustawy. Z jednej strony będzie to bowiem data orzekania w przedmiocie wydania wyroku łącznego, z drugiej zaś czas popełnienia każdego z przestępstw wchodzących w skład zbiegu realnego. Prowadzi to do wniosku, że zastosowanie regulacji z art. 4 § 1 k.k. uzależnione jest od popełnienia co najmniej jednego przestępstwa przed wejściem w życie nowej ustawy, czyli przed 8 czerwca 2010 r. (uchwała 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2013 r., sygn. akt I KZP 13/13, OSNKW 2013/12/100).

Sąd dokonując porównania stanu normatywnego z dnia orzekania oraz z czasu popełnienia każdego z przestępstw pozostających w zbiegu uznał, iż z uwagi na istnienie przesłanek do zastosowania warunkowego zawieszenia kary łącznej pozbawienia wolności na podstawie art. 69 k.k., względniejsze dla skazanego jest zastosowanie art. 89 k.k. w brzmieniu z przed wejścia w życie wspomnianej nowelizacji.

Określając wymiar kary łącznej pozbawienia wolności Sąd orzekał w granicach określonych w art. 86 § 1 k.k. Zgodnie z tym przepisem sąd orzeka karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając jednak 810 stawek dziennych grzywny, 2 lat ograniczenia wolności albo 15 lat pozbawienia wolności.

W tym stanie rzeczy rozwiązano karę łączną roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 7 stycznia 2013 r. w sprawie IV K 298/12 oraz, mając na uwadze dyrektywy zawarte w art. 86 § 1 k.k., połączono orzeczone wobec skazanego jednostkowe kary pozbawienia wolności, orzeczone wyrokami opisanymi w pkt I wyroku.

W tym przypadku podstawą wymierzenia kary łącznej w pkt I pozbawienia wolności były kary jednostkowe w wymiarze:

- roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności (wyrok opisany w pkt 7);
- 8 miesięcy pozbawienia wolności (wyrok opisany w pkt 9);
- roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności (wyrok opisany w pkt 9).

W niniejszej sprawie Sąd mógł zatem w pkt I wymierzyć karę łączną w granicach od roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności do 3 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności.

Wymierzając skazanemu łączną karę pozbawienia wolności Sąd miał na względzie, że wydanie wyroku łącznego wiąże się z interesem procesowym oskarżonego, zatem orzekanie kary łącznej w wyroku łącznym nie może pociągać skutków mniej korzystnych od tych, jakie wypływają dla skazanego z wykonania poszczególnych kar (uchwała SN z 31 sierpnia 1971r., V KRN 322/71, OSNPG 1/1972, poz.5), nie może więc ona stwarzać większej dolegliwości od tej, jaka wynikłaby z kolejno zapadłych przeciwko skazanemu wyroków podlegających połączeniu w wyroku łącznym (uchwała SN z 22 marca 1974r., I KR 425/72, OSNPG 7-8/1973, poz.96).

Wymierzona wobec skazanego kara łączna pozbawienia wolności w wymiarze 2 lat nie przekracza sumy wcześniej wymierzonych kar, a więc nie pogarsza sytuacji prawnej skazanego.

Sąd, określając wymiar kary łącznej pozbawienia wolności, zastosował zasadę asperacji, to jest metodę mieszaną, bowiem pełna absorpcja kar jednostkowych (pochląnianie kary łagodniejszej przez surowszą), czy też pełna zasada kumulacji (sumowanie kar) nie znajdują uzasadnienia wobec osoby skazanego. Za przyjęciem metody asperacji przemawiał charakter przestępstw popełnionych przez T. N..

Nadto Sąd miał na uwadze opinię Dyrektora Zakładu Karnego w Z., z której wynika, iż zachowanie skazanego w warunkach izolacji jest właściwe. Od 9 marca 2012 r. jedenaście razy został wyróżniony nagrodami kodeksowymi za należytą pracę, zdyscyplinowanie i wykonanie gazetki ściennej. W tym okresie nie był karany, jeden raz przeprowadzono z nim rozmowę ostrzegawczą. Identyfikuje się z grupą skazanych nie uczestniczących w podkulturze przestępczej. Do przełożonych stara się odnosić regulaminowo. Pracuje nieodpłatnie w pralni należycie wykonując swoje obowiązki. Karę pozbawienia wolności odbywa w systemie programowego oddziaływania, dostatecznie wywiązując się z nałożonych zadań. Przyznaje się do popełnionego czynu (opinia o skazanym - k. 42v).

Z drugiej zaś strony należy mieć też na uwadze to, że jeden z czynów objętych karą łączną został popełniony w warunkach recydywy opisanej w art. 64 § 1 k.k., zaś drugi z czynów w zorganizowanej grupie przestępczej, a nadto był wcześniej wielokrotnie karany (dane o karalności k. 19-22)

Sąd wymierzając karę łączną pozbawienia wolności miał na uwadze, iż zasadnicze znaczenie w tym względzie mają dyrektywy prewencji indywidualnej oraz generalnej. Chodzi tutaj w szczególności o to, aby właściwie ukształtowana kara łączna oddziaływała wychowawczo na sprawcę przestępstwa oraz chroniła obywateli przed niebezpieczeństwem ponownego ataku skierowanego na dobra chronione prawem. Jak podkreśla się

w orzecznictwie: „Sąd orzekający nie jest uprawniony do ponownego rozważenia tych samych okoliczności, które legły u podstaw wymiaru kar w poprzednio osądzonych sprawach lecz powinien rozważyć przede wszystkim, czy pomiędzy poszczególnymi czynami, za które wymierzono te kary, istnieje ścisły związek podmiotowy lub przedmiotowy, czy też związek ten jest dość odległy lub w ogóle go brak, a ponadto powinien rozważyć, czy okoliczności, które zaistniały już po wydaniu poprzednich wyroków, przemawiają za korzystnym lub niekorzystnym ukształtowaniem kary łącznej” (wyrok SN z 25 października 1983 r., IV KR 213/83, OSNKW 1984, z. 5-6, poz. 65). W procesie kształtowania kary łącznej winien więc wyciągnąć odpowiednie wnioski z faktu wielości dokonanych przez sprawcę przestępstw, gdyż prowadzi to do zmiany wartości prognostycznych co do sprawcy oraz rzutuje na karę

z punktu widzenia jej społecznego oddziaływania. Należy zauważyć, iż orzeczenie kary łącznej nie musi przynosić skazanemu korzyści, to jest orzeczenia kary łącznej w wymiarze niższym od arytmetycznej sumy poszczególnych kar, czy też poprzez zastosowanie zasady absorpcji. Decydujące znaczenie ma tu wzgląd na prewencyjne oddziaływanie kary.

Zdaniem Sądu orzeczona kara łączna 2 lat pozbawienia wolności nie nosi cechy kary niewspółmiernie surowej. W przedmiotowej sprawie, uwzględniając postawę skazanego i jego dotychczasowy tryb życia, wymierzenie kary łagodniejszej byłoby nienależytym jego premiowaniem. Ponadto spowodowałyby to, iż nie spełniałaby swoich funkcji represyjnych oraz wychowawczych nie tylko w aspekcie indywidualnym, ale również społecznym. Kara łączna 2 lat pozbawienia wolności powinna skutecznie powstrzymać go przed powrotem na drogę przestępstwa w przyszłości, a tym samym powinna w ocenie Sądu spełnić cele zapobiegawcze wobec sprawcy. Powinna także odnieść w tym zakresie właściwy wydzźwięk społeczny, kształtując wyobrażenie społeczeństwa o konieczności przestrzegania norm prawnych i nieuchronności kary oraz wpłynąć na postępowanie innych potencjalnych przestępców, odstraszać ich od popełniania takich czynów, dzięki czemu zrealizowane zostaną zadania w zakresie prewencji ogólnej i zachowane będzie społeczne poczucie sprawiedliwości.

Wymierzając T. N. wyżej wymienioną karę łączną pozbawienia wolności Sąd uznał, iż zachodzą przesłanki do warunkowego zawieszenia jej wykonania wskazane w art. 69 § 1 i § 3 k.k. Skazany odbywa obecnie karę 5 lat pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 20 lutego 2013 r. w sprawie III K 14/13. Jak już wyżej wskazano T. N. przyznał się do popełnienia czynów za które został skazany oraz należycie funkcjonuje w warunkach izolacji penitencjarnej realizując program resocjalizacji. Wymierzenie wobec T. N. kary pozbawienia wolności z warunkowym jej zawieszeniem jest zatem wystarczające dla osiągnięcia wobec niego celów

kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Zgodnie zaś ze stanowiskiem doktryny i judykatury sam fakt uprzedniej karalności nie wyklucza w każdym przypadku pozytywnej prognozy kryminologicznej, a tym samym stosowania środków probacyjnych czy kar wolnościowych (M. Mozgawa: Komentarz do kk. Lex 2012, teza 2, wyrok SN z 17 listopada 2011 r., III KK 198/11, Biul. PK 2012, nr 1, poz. 22-23).

Mając powyższe na uwadze Sąd zawiesił wobec T. N. wykonanie kary łącznej pozbawienia wolności na okres próby 5 lat, przy czym był zobligowany na podstawie art. 73 § 2 kk do oddania go na ten czas pod dozór kuratora.

Nadto na mocy art. 71 § 1 k.k. Sąd, zawieszając wykonanie kary łącznej pozbawienia wolności, orzekł wobec skazanego karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych po 10 złotych każda. Kara grzywny powinna utrwalić w oskarżonym przekonanie o nieopłacalności popełniania przestępstw w przyszłości. Ustalając wysokość stawki dziennej Sąd miał przede wszystkim na uwadze sytuację materialną oskarżonego, a w szczególności fakt, iż przebywa obecnie w zakładzie karnym i ma bardzo ograniczoną możliwość podjęcia pracy zarobkowej. Z dołączonej do sprawy opinii o skazanym wynika jednak, że posiada środki finansowe w wysokości około 400 zł (k. 42v.). Sąd uznał zatem, że wysokość jednej stawki nie przekracza jego możliwości finansowych.

Sąd na podstawie art. 577 k.p.k. w zw. z art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary grzywny zaliczył skazanemu okres pozbawienia wolności w dniach 18 sierpnia 2003 r. i 21 sierpnia 2003 r. w sprawie II K 1294/03. Należy w tym miejscu zaznaczyć, że w wyniku omyłki pisarskiej w punkcie V. wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Bytomiu z dnia 17 marca 2010 r. w sprawie II K 531/09 błędnie został oznaczony okres zatrzymania w sprawie II K 1294/03. Błąd ten został następnie powielony w opinii o skazanym z dnia 18 marca 2014r.

W pozostałym zakresie wyroki opisane w pkt 7 i 9 tj. Sądu Rejonowego w Bytomiu z dnia 20 kwietnia 2009 r. w sprawie II K 1294/03 i Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 7 stycznia 2013 r. w sprawie IV K 298/12, podlegają odrębnemu wykonaniu.

Z uwagi na to, iż pomiędzy połączonymi wyrokami, a pozostałymi wyrokami opisanymi w pkt 1-6 i w pkt 10 nie zachodzą warunki uzasadniające połączenie orzeczonych tymi wyrokami kar, postępowanie w tym zakresie należało umorzyć.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie przyznania obrońcy ustanowionemu z urzędu wynagrodzenia uzasadnia § 2 ust. 1 i 3 oraz § 14 ust. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 461). Działając na tej podstawie Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. T. W. reprezentującego z urzędu T. N. kwotę 147,60 zł.

Sąd w oparciu o art. 624 § 1 k.p.k. uznał, że uiszczenie przez T. N. wydatków związanych z wydaniem wyroku łącznego byłoby dla niego zbyt uciążliwe w świetle jego możliwości zarobkowych i sytuacji majątkowej, i zwolnił go od ich ponoszenia, obciążając nimi Skarb Państwa.

Z powyższych względów Sąd orzekł jak na wstępie